které místo. A víme dobře, že na některém místě může — i šikovný notář — tak sotva žít, víme, že jiná notářství jsou několikrát výnosnější. Rozdělení břemen podle hlav stalo se ve věci rychnovské, bylo by ale osudným, považovati takové rozdělení za pravidlo, s kterým vystačíme i do budoucna.

Řádné revise potřebujeme jako soli. Nemůžeme říci, že se zařídit nedá, když se úspěšně zavedla i u kampeliček, kde se na účtující orgány a jejich knihy mohou klást požadavky přece jen menší, než na účtování právníků. Ale již z oněch výkazů deposit poznali bychom důležité okolnosti. Jednak, kolik asi budeme muset revidovati. Ony staré případy vzbudí jistě pozornosti víc, než případy nové. A tak, u takového horského notáře z jižní Šumavy se dozvíte, že depositum 100.000 Kč je nemožností, protože by se na takový obnos muselo skládat několik nejbohatších občanů. Při tom, podle jeho, docela zdravého ostatně názoru, on není banka a nebude si pro nějakých 5—10.000 Kč, které by se eventuelně u něho mohly složit, pořizovat t. zv. nedobytnou pokladnu. Posílá lidi jednoduše do spořitelny, aby si to deponovali na vinkulované knížky. A nemá zodpovědnosti. Poplatek za úschovu, třeba nepatrný, by stejně počítat nemohl, protože by mu jej klienti nezaplatili. Dnes je každá koruna dobrá.

U jiného bude deposit, a značných, řada. Budou to případy spletité, kde opravdu bude snad zapotřebí i účetního znalce. Už jen proto, že takový znalec pracuje mnohem rychleji, než na př. mohu revidovati já. A to by měl takový horský, chudý notář platiti stejný revisní příspěvek jako onen velký? Nebylo by spravedlivější, aby si každé notářství uhradilo svůj revisní náklad samo? Vždyť nejsou revise jen řádné, jsou a jistě budou také mimořádné, a právě ty jsou nákladnější. A dejme tomu, že některý notář — bez zlého úmyslu, jen z pohodlnosti, bude míti peněžní věci ne zcela přehledné. Pozná-li na vlastní kapse, že tato jeho pohodlnost mu působí výdaje, však on si to pro příště povede lépe! Výčitky svědomí, směřující přes kapsu, se zapomínají nejtíže!

A konečně zvýšení kaucí. Tady si musíme říci: Máme mít sociální ohledy, nebo ne? Nemyslím, že by u nás se doporučovalo, považovat za člověka individuum teprve od 100.000 Kč. Budou-li kauce vyšší, museli bychom dáti možnost těm, kteří je nemají, aby si je za snesitelných podmínek opatřili výpůjčkou. A hlavně: Museli bychom stanovit pro určitá místa určité kauce. A zase mně ulehčuje ta okolnost, že mluvím v odborném časopise ku kolegům, jistě informovaným. Nemusím jmenovati místa, znáte jistě každý takové, kde by se vystačilo — kromě onoho fondu, pojištěním proti povinnému ručení do 50.000 Kč, znáte ale jistě i jiná, kde by byla docela přiměřená kauce 500.000 Kč! Dosud je rozdělení: okresy, kraje, Praha. To by nám ovšem nestačilo. A zase, alespoň jedno z měřítek. Chce-li, nebo musí-li notář přijímati velká deposita, je spravedlivo, aby měl kauci větší, než tam, kde jsou deposita malá. Ovšem, slyším již námitku, že by to způsobilo, že by se notáři vyhýbali depositům a tím by se zase obmezila jedna charakteristická vlastnost notářská. Ale byla by to tak velká škoda? A není vlastně podle zákonných předpisů notář povinen, zbaviti se deposita co nejdříve? A hlavně: Ani deset notářů, kteří odmítnou přijati velká deposita s docela rozumným poukazem, že nemají vlastní 100% bezpečné tresory, neudělá takovou škodu stavu, jako jeden, který deposita přijme a — nemusí je ani zpronevěřit sám, stačí, když mu lupiči vykradou kancelář a on bude nucen poukázat strany, aby počkaly, až na výsledek amortisačního řízení!

Tohle je jen několik nápadů venkovana. Mnohé odposlouchal, hlavně kolegům kandidátům. Netvrdí 100% pravdu, neb 100% proveditelnost. Byl by naopak rád, kdyby mu bylo namítnuto něco lepšího, proveditelnějšího a spravedlivějšího. Protože myslí, že máme všechno, čeho je potřebí k tomu, aby notářství zůstalo tím důležitým faktorem, jakým bylo a je. Životní oprávnění, schopné lidi a prvotřídní dorost. Jenom že si neradi povídáme o tom, co by se mělo udělat a dáváme se překvapiti — obyčejně z kruhů nenotářských.

Dr. OTAKAR HANNA, kandidát notářství, Praha II.:

Lze branný příspěvek odečísti od základu daně důchodové?

Lze.

§ 15. bod 1 lit e) o přímých daních uvádí v závorce mezi jiným též daň důchodovou jako nezpůsobilou ke srážce od základu daně důchodové.

§ 6 zák. 177/31, ve znění zákona 120/32 zavádí »přechodní« přirážku jako »součást« daně důchodové, aniž by ji s ní ztotožňoval, a podvoluje ji všem zákonným ustanovením, platným pro daň důchodovou, pokud § 1 až 5 zák. 177/31 nic jiného neustanovují. Tudíž platí na tuto přirážku též ustanovení § 15, bod 1, lit. e) o neodčitatelnosti daně důchodové.

Naproti tomu neobsahuje zákon z 19. prosince 1934, č. 266 Sb. z. a n. o branném příspěvku obdobný předpis, jako je § 6 zák. 177/31, a nelze tento příspěvek ani ztotožniti s daní důchodovou ani jí na roveň klásti. Platí tudíž pro branný příspěvek plně předpis § 15 bod 1 lit. e) o odčitatelnosti jiných než výslovně tam v závorce uvedených státních daní a dávek, ovšem jen, pokud byl skutečně zaplacen. Ježto se bude branný příspěvek vybírati již za rok 1934, ovšem jen na základě platebního rozkazu, kdežto za rok 1935 bude při příjmech z poměrů služebních současně se sraženou daní důchodovou, avšak odděleně, přímo měsíčně zaměstnavatelem muset býti odváděn, nebude lze pojmouti tento příspěvek za rok 1934 do srážek ze základu daně důchodové již v přiznání daňovém za rok 1934, nýbrž až v přiznání za rok 1935, zde ovšem případně spolu s příspěvkem placeným srážkou za rok 1935 s daní z důchodů služebních.

Vzhledem k ustanovením § 4 odst. IV. zák. 177/31 a § 8 zák. 266/34 vypočte se jak přechodní přirážka, tak branný příspěvek vždy jen z čisté daně důchodové.

ZE DNE

Ministerstvo financí vydalo výnos ze dne 15. září 1934 č. IV. 5508/34, jímž obnoven byl výnos býv. min. financí z 29. července 1911 č. 92.865/10, jehož obsah jest asi tento:

1. Užívá-li obchodní společnost nemovitostí a zejména nemovitostí s továrním zařízením, které nejsou knihovně připsány jí, nýbrž společníkům, pak dán jest vnos, a sice buď vnos práva užívacího nebo vnos vlastnictví.

Vnos práva užívacího musí býti zpoplatněn dle škály II. z úplaty, která byla za toto právo smluvena nebo z vyšetřené ceny jeho; vnos práva vlastnického po-